

стѣпватъ въ Портата. За да се заякчи съюзътъ имъ, Константинъ далъ дъщеря си Елена на императора Мануила. Турцитѣ обаче узнали за този тѣхенъ безсиленъ заговоръ и почнали по-силно, отколкото преди, да притѣсняватъ Византия ⁴³.

Завладяването на България трѣбвало да се закрепи съ походъ противъ Мирчо. Презъ есенъта на 1394 г. Баязидъ миналъ Дунава; съ него били, макаръ и противъ волята си, Стефанъ Лазаревичъ, Константинъ и Крали Марко. На 10 октомврий Мирчо, на полето, наречено „на Ровини“, нанесалъ такова поражение турцитѣ, че облаци отъ стрели затъмнили небето. Много паши и воеводи паднали въ този день, а между тѣхъ и историческия Марко и съ него и Константинъ. Споредъ разказа на единъ съвременникъ, Марко казалъ преди сражението на Константина: „моля Бога само да помогне на християнитѣ, а азъ самъ да падна въ тази битка“. Обаче, споредъ народнитѣ предания, той не умрѣлъ; разказватъ, че той чака въ една пещера деня, когато отново ще види слънчевата свѣтлина. Баязидъ следъ срамно бѣгство билъ принуденъ да сключи миръ съ Мирчо ⁴⁴.

Кралъ Сигизмундъ изпратилъ въ началото на 1395 г. пратеници въ Италия и Франция да моли за помощъ срещу турцитѣ, сключилъ следъ това съюзъ съ Мирчо въ Кронщадтъ и задължилъ Молдавия да му плаща данъкъ. Презъ лѣтото съ своитѣ маджари и съ нѣколко стотинъ французи той обсадилъ Малкия Никополъ на Дунава (Турну-Магурели, срещу Голѣмия Никополъ на българския брѣгъ), превзелъ го съ пристѣпъ, главно съ помощта на хърватитѣ, и оставилъ тамъ гарнизонъ. На връщане въ Трансилвания той трѣбвало да води бой, за да си пробие пътъ презъ Карпатскитѣ проходи, които били заети отъ ромънски стрелци, защото Мирчо искалъ чрезъ промѣна на политиката си да се запази отъ гнѣва на султана ⁴⁵.

Въ 1396 г. Сигизмундъ трѣгналъ на изтокъ на чело на отборъ войска, въ състава на която имало много западни рицари, особено французи. Въ юний той се надѣвалъ да влѣзе въ Цариградъ. Първа съпротива тѣ срещнали въ Бдинъ, гдето още билъ царъ Срацимиръ, но съ турски гарнизонъ ⁴⁶. На следния день, когато френскитѣ рицари се готвели за атака, царътъ се предалъ съ Бдинъ и съ цѣлата си земя на Сигизмунда. Предалъ сжщо и всички турци, които се намирали въ крепостта. По-голѣма съпротива срещналъ кралътъ въ защитеното съ дълбоки ровове Орѣхово ⁴⁷. Обаче и тукъ българскиятъ гарнизонъ капитулиралъ, и сжщо предалъ всички турци. Християнитѣ били пуснати на свобода, а турцитѣ изклани. Предъ Голѣмия Никополъ (сега крепостъ Никополъ) пристигнали и идящитѣ презъ Влахия отряди и самъ князь Мирчо; силата на съединенитѣ войски достигнала до 60,000 души. Голѣмиятъ Никополъ се продължалъ 15 дни, докато пристигналъ отъ Търново и Баязидъ. На 28 септемврий пламналъ голѣмъ бой на юго-изтокъ въ равнината, между лѣжкатушната долина на Осъмъ и дунавскитѣ блата, на разстояние само около две мили отъ крепостта. Следъ жестока борба битката завършила съ пълна гибель за християнската войска. Въ турскитѣ редове се отличилъ сръбскиятъ князь Стефанъ Лазаревичъ. При бѣгството много рицари и войници се издавили въ Дунава. Сигизмундъ едва се спасилъ, като избѣгналъ на единъ малкъ корабъ къмъ устието на Дунава, а отъ тамъ следъ дълго морско пжтуване се върналъ въ отечеството си презъ Цариградъ и Рагуза. На другия день Баязидъ заповѣдалъ варварски да избиятъ предъ шатрата, му повече отъ 3,000